

MELDURIN

» Eg eigi bara góð minni úr útvarpinum, men mær leingist ikki aftur hagar. Tíðin hjá mær var runnin har, og eg eri fegin um, at eg sjálvur fann hurðina

gott, so er tað alt avgerandi at liva við í evninum, og nú eri eg í hugaheiminum alt meiri á Toftum, sigur Helgi Jacobsen.

Mortan Nolsøe og Óli B

Merkisvert er tað, at tað var ikki fyrrenn í 1987, tá ið hann var 33 ára gamalur, at Helgi Jacobsen fór til Noregs at útbúgva seg sum tíðindamann.

– Eftir studentaskúlan leyk eg exam art prógv í norðurlenskum og føroyskum á Fróðskaparsetrinum. Síðani starvaðist eg á Fróðskaparsetrinum, sum tá var ungt og lítið í vavi. Arbeidsuppgávurnar vóru tí nógvar og fjølbroyttar. Eitt nú arbeiddi eg saman við Mortani Nolsøe, sála, sum gjørdi nógvar bandaðar samrøður við fólk. Talan er um stórt bandasavn, sum er sannur dýrgripur. Mín uppgáva var at skipa savnið, at skriva samrøðurnar av og at skráseta og journalisera, so tað er atkomuligt. Hetta var ógvuliga áhugavert og læruríkt. At eg harvið fekk innlit í, hvat tilfar er tókt, og hvar tað ber til at fáa fatur á tí, er komið væl við í arbeiðnum sum tíðindamaður og sum høvundur, sigur Helgi Jacobsen.

Longu í sjeiti árunum var hann fyrstu ferð í sambandi við útvarpið, tá ið hann hjálpti Jógvani Arge við spurnarkappingum, umsetti og legði onkrar sendingar til rættis.

Fyrstu árin á journalistisku leiðini vóru á Dagblaðnum:

– Óli Breckmann hevði tá verið blaðstjóri í nøkur fá ár, og tað var ikki keðiligt at vera á Dagblaðnum. Saman við mær vóru Sigmund Poulsen og Johnsigurd Johannesen, og vit høvdu fríar ræsur, komu í sambandi við nógv fólk og lærdu nógv. Eg søkti í útvarpið longu tá, men teir báðir fingi kjansin. Eg havi altíð roknað meg sjálvan at vera smæðnan, og tí var eg ikki kløkkur av, at tað vóru teir báðir og ikki eg, sum fingi starv í útvarpinum.

Noreg fylti nógv

Helgi Jacobsen var 33 ára gamalur, tá ið hann í 1987 fór av landinum at nema sær ástøðiliga útbúgving í journalistikkini:

– Tey flestu fóru til Danmarkar, men tað passaði betur hjá mær at fara til Noregs. Hóast útbúgvingartíðin í Volda innanfyri Aalesund var tvey ár, meðan hon í Aarhus var fyra ár, so var talan um javnsettar útbúgvingar. Krøvini um praktiskar royndir vóru høg í Volda, og áhugin fyri at sleppa inn á skúlan var stórir. 450 søktu og tað kendist sum forrættur at vera millum tey fimmti, ið vórðu tikin inn á útbúgvingina. Ástøðið fylti nógv í undirvísingini, og á skúlanum høvdu vit bæði studio og avis og harvið móguleikar at royna okkum í praksis. Norska málið var eingin trupulleiki, tí tað fall mær ógvuliga lætt.

Beinanvegin eftir lokna útbúgving fór Helgi Jacobsen í starv í útvarpinum:

– Aðra staðni verður nógv gjørt burtúr at sálda, áðrenn fólk hava móguleika at sleppa frammat mikrofonini. Soleiðis er ikki í Føroyum, og eg leyp so at siga beinleiðis í eldin. Eg mundi hava arbeiðt í útvarpinum í kanska trý ár, tá ið eg í býnum ein dagin hitti eina konu, sum helt fyri, at tað hoyrdist væl á málinum, at eg hevði verið í Noregi. Tað hevði eg ikki gáað eftir sjálvur, og eingin á arbeiðsplássinum hevði nevnt tað. Eg fór at lurta eftir mær sjálvum, og tá var skjótt at staðfesta, at konan hevði grein í sínum máli, og eg arbeiddi so við at sleppa burtúr serliga norska tónalagnum.

Ikki fingurin á pulsini

Eftir seytjan ár í tíðindameldrinum í útvarpinum segði Helgi starvið frá sær:

– Eg eigi bara góð minni úr útvarpinum, men mær leingist ikki aftur hagar. Tíðin hjá mær var runnin har, og eg eri fegin um, at eg sjálvur fann hurðina.